

Θουεν Κόδηφερ

ΑΡΤΕΜΗΣ ΨΑΟΥΛ

Βιβλίο 6

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ARTEMIS FOWL AND THE TIME PARADOX

Από τις Εκδόσεις Puffin, Λονδίνο 2008

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αρτέμις Φάουλ: Το παράδοξο του χρόνου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eoin Colfer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Eoin Colfer, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2010, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-754-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Θουεν Κόλφερ

ΑΡΤΕΜΗΣ ΨΗΘΥΛ

Το παράδοξο του χρόνου

*Μετάφραση:
Καίτη Οικονόμου*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

Μυθιστορήματα

ΜΠΕΝΙ ΚΑΙ ΟΜΑΡ, 1998

ΜΠΕΝΙ ΚΑΙ ΜΠΕΪΜΠ, 1999, υποψήφιο για το βραβείο Μπίστο 2000

Η ΛΙΣΤΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΧΕΣ, 2000

Για μικρούς αναγνώστες

ΤΟ ΠΟΓΙΟ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ, 1999

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΕΝΤ, 2000

ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥ ΕΝΤ, 2001

Θεατρικά έργα

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ, 2001, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΚΤΙΚΗ, 2002,

μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ, 2003,

μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – Η ΠΑΓΙΔΑ, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΟΙ ΣΟΥΠΕΡ ΚΑΤΑΔΙΩΚΤΕΣ, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ – Η ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΠΟΙΚΙΑ, 2007, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ, ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΕ ΚΟΜΙΚΣ, Όουεν Κόλφερ

και Τζοβάνι Ριγκάνο, 2009, μτφρ. Ευδοξία Μπινοπούλου

Και για μικρότερους αναγνώστες:

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΑΣ ΦΛΟΜΠΕΡ, 2008, μτφρ. Φωτεινή Μοσχί

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΕΡΑΚΗ, 2008, μτφρ. Φωτεινή Μοσχί

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΥ ΑΓΟΡΙΟΥ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, 2008,

μτφρ. Φωτεινή Μοσχί

*Στην Γκρέις, νεοφερμένη κόρη,
εγγονή, ανιψιά και εξαδέλφη*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	11
Εσπρέσο και μελάσα	15
Το μεγαλύτερο του κόσμου	40
Απόηχοι μαγείας	74
Ο θεός του πιθήκου	89
Και τώρα, σας ανακηρύσσω... ..	112
Εγώ μ' εμένα	127
Μιλώντας στα ζώα	153
Μια σαλιωμένη χειραψία	210
Ο πρίγκιπας-βάτραχος	217
Ένας δυστυχισμένος Φάουλ	234
Κουτσουλιές περιστεριού	251
Χαμένη για πάντα	270
Ο μαλλιός είναι νεκρός	336
Μια τρύπα στον πάγο	387
Να πεθάνουν όλοι οι Φάουλ	428
Μια ομάδα κομμώτριες	458
Επίλογος	469

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΓΑΡΟ ΦΑΟΥΛ, ΔΟΥΒΛΙΝΟ, ΙΡΛΑΝΔΙΑ

ΒΟΡΕΙΑ της ωραίας πόλης του Δουβλίνου και σε απόσταση μόλις μιας ώρας βρίσκεται το κτήμα Φάουλ, που τα σύνορά του έχουν αλλάξει ελάχιστα τα τελευταία πεντακόσια χρόνια.

Το μέγαρο δεν είναι ορατό από τον κεντρικό δρόμο γιατί το κρύβει ένα άλσος με βελανιδιές και μια ψηλή πέτρινη μάντρα με παραλληλόγραμμο σχήμα. Η πύλη είναι από ενισχυμένο χάλυβα και πάνω στις κολόνες υπάρχουν κάμερες. Αν σου επιτρέψουν να διαβείς αυτή τη διακριτικά ηλεκτροφόρα είσοδο, θα βρεθείς σ' ένα δρόμο με ψιλό χαλίκι που ξεδιπλώνεται σε μια έκταση η οποία κάποτε καλυπτόταν από γρασιδί αλλά στην πορεία την άφησαν να εξελιχθεί σε φυσικό κήπο.

Όσο πλησιάζεις στο μέγαρο τα δέντρα πυκνώνουν. Τα περισσότερα είναι βελανιδιές κι αγριοκαστανιές, αλ-

λά ανάμεσά τους υπάρχουν λυγερές φλαμουριές και ιπιές. Μοναδικά σημάδια ανθρώπινης παρέμβασης είναι ο ξεχορταριασμένος δρόμος και οι λάμπες φωτισμού, που αιωρούνται θαρρείς, αφού δε φαίνονται πουθενά καλώδια ή άλλα μέσα στήριξης.

Το Μέγαρο Φάουλ υπήρξε θέατρο πολλών μεγάλων περιπετειών στο πέρασμα των αιώνων. Τα τελευταία χρόνια οι περιπέτειες αυτές είχαν άρωμα μαγείας, αν και τα περισσότερα μέλη της οικογένειας Φάουλ κρατήθηκαν σε άγνοια γι' αυτό το γεγονός. Δεν έχουν ιδέα ότι το επιβλητικό κολ της εισόδου καταστράφηκε ολοσχερώς όταν η φυλή των ξωτικών έστειλε ένα τρολ να πολεμήσει με τον Αρτέμη, τον πρωτότοκο γιο της οικογένειας και εγκληματική διάνοια. Τότε ήταν δώδεκα ετών. Τώρα όμως οι δραστηριότητες στο Μέγαρο Φάουλ ήταν απολύτως νόμιμες. Στις επάλξεις δεν έκαναν εφόδους οι ειδικές δυνάμεις των ξωτικών. Στο κελάρι δεν κρατούνταν αιχμάλωτοι αξιωματικοί της αστυνομίας των ξωτικών. Κανένας κένταυρος δε ρύθμιζε τις συσκευές ακρόασης ή έκανε θερμικές σαρώσεις. Ο Αρτέμης είχε συνάψει πλέον ειρήνη με τη φυλή των ξωτικών και είχε δημιουργήσει αδελφικές φιλίες με ορισμένα μέλη της.

Αν και οι εγκληματικές του δραστηριότητες είχαν αποφέρει τεράστια κέρδη στον Αρτέμη, του κόστισαν πολύ περισσότερο. Αγαπημένα του πρόσωπα υπέφεραν, τραυματίστηκαν ή ακόμη και απήχθησαν εξαιτίας

των μηχανογραφιών του. Τα τελευταία τρία χρόνια οι γονείς του τον θεωρούσαν νεκρό, ενώ εκείνος πολέμωσε τους δαίμονες στο υπερπέραν. Όταν επέστρεψε διαπίστωσε έκπληκτος ότι ο κόσμος είχε συνεχίσει να γυρίζει χωρίς εκείνον και τώρα ήταν ο μεγάλος αδελφός δύο δίδυμων αγοριών, του Μπέκετ και του Μάιλς.

ΕΣΠΡΕΣΟ ΚΑΙ ΜΕΛΑΣΑ

Ο ΑΡΤΕΜΗΣ καθόταν σε μια μπορντό δερμάτινη πολυθρόνα, απέναντι στον Μπέκετ και τον Μάιλς. Η μητέρα του ήταν στο κρεβάτι με μια ελαφριά γρίπη κι ο πατέρας του στο δωμάτιό της με το γιατρό, έτσι ο Αρτέμης είχε αναλάβει την ψυχαγωγία των νηπίων. Και τι καλύτερη ψυχαγωγία για τα παιδιά από τη μάθηση;

Είχε αποφασίσει να ντυθεί πρόχειρα με μπλε μεταξωτό πουκάμισο, ελαφρύ γκρι μάλλινο παντελόνι και παπούτσια Γκούτσι. Τα μαύρα του μαλλιά ήταν χτενισμένα προς τα πίσω κι είχε πάρει μια πρόσχαρη έκφραση, που απ' ό,τι είχε ακουστά αρέσει στα παιδιά.

«Ο Αρτέμης θέλει πιπί του;» αναρωτήθηκε ο Μπέκετ, που καθόταν ανακούρκουδα στο τυνησιακό καλί φορώντας μόνο ένα φανελάκι με λεκέδες από γρασίδι, τραβηγμένο ως τα γόνατα.

«Όχι, Μπέκετ», είπε κεφάτα ο Αρτέμης. «Προσπα-

θώ απλώς να δείχνω πρόσχαρος. Αλλά εσύ δε θα 'πρεπε να φοράς πάνα;»

«Πάνα», ρουθούνησε περιφρονητικά ο Μάιλς, που είχε μάθει μόνος του να πηγαίνει στην τουαλέτα από ηλικία δεκατεσσάρων μηνών, φτιάχνοντας μια σκάλα από εγκυκλοπαίδειες για να φτάνει στη λεκάνη.

«Όχι πάνα», συμφώνησε κατσουφιασμένος ο Μπέκετ χτυπώντας μια μύγα που είχε παγιδευτεί στις λιγδιασμένες ξανθές μπούκλες του. «Ο Μπέκετ μισεί πάνες».

«Πολύ καλά, Μπέκετ», συνέχισε ο Αρτέμης. «Ας βάλουμε προς το παρόν στο ράφι το θέμα της πάνας για ν' ασχοληθούμε με το σημερινό μάθημα».

«Σοκολάτες στα ράφια», είπε ο Μπέκετ, σηκώνοντας ψηλά το χέρι του για να πιάσει μια φανταστική σοκολάτα.

«Ναι, εντάξει. Μερικές φορές υπάρχουν σοκολάτες στα ράφια».

«Κι εσπρέσο», πρόσθεσε ο Μπέκετ, που είχε παράξενα γούστα, μεταξύ των οποίων ο εσπρέσο κι η μελάσα. Ει δυνατόν στο ίδιο φλιτζάνι. Μια φορά ο Μπέκετ πρόλαβε να κατεβάσει κάμποσες κουταλιές αυτού του παρασκευάσματος προτού του το πάρουν με το ζόρι. Κι ύστερα δεν έκλεισε μάτι για είκοσι οκτώ ώρες.

«Μπορούμε να μάθουμε τις καινούργιες λέξεις, Αρτέμη;» ρώτησε ο Μάιλς, που ανυπομονούσε να επιστρέψει σ' ένα βάζο με κώμα στο δωμάτιό του. «Κάνω πειλάματα με τον καθηγητή Πρωτεύοντα».

Ο καθηγητής Πρωτεύων ήταν ένα λούτρινο μαϊμουδάκι που συνιρόφευε τον Μάιλς όταν έπαιζε το «επιστημονικό εργαστήριο». Το αγαπημένο του παιχνίδι περνούσε τον περισσότερο χρόνο του μέσα σε ένα φαρδύ δοκιμαστικό σωλήνα πάνω στο τραπέζι *πειλαμάτων*. Ο Αρτέμης είχε αναπρογραμματίσει τη συσκευή ομιλίας της μαϊμούς έτσι ώστε ν’ ανταποκρίνεται στη φωνή του Μάιλς με δώδεκα φράσεις, μεταξύ των οποίων *Είναι ζωντανό! Είναι ζωντανό!* και *Η σημερινή μέρα θα γραφτεί στην Ιστορία, καθηγητή Μάιλς*.

«Θα επιστρέψεις σύντομα στο *εργαστήριό σου*», είπε επιδοκιμαστικά ο Αρτέμης. Ο Μάιλς ήταν από την ίδια στόφα μ’ εκείνον, γεννημένος επιστήμονας. «Λοιπόν, παιδιά. Λέω να μάθουμε σήμερα μερικές φράσεις για το εστιατόριο».

«Τα σαγκιλάρια είναι σαν σκουλήκια», είπε ο Μπέκετ, που συνήθιζε να πηδά από το ένα θέμα στο άλλο.

Ο Αρτέμης αιφνιδιάστηκε από αυτή την παρατήρηση. Σίγουρα δε συμπεριλαμβάνονταν *σκουλήκια* στο μενού, αν και θα μπορούσαν κάλλιστα να συμπεριλαμβάνονται σαλιγκάρια. «Ξέχνα τα σκουλήκια».

«Να ξεχάσω τα σκουλήκια;» έφριξε ο Μπέκετ.

«Για λίγο», τον καθησύχασε ο Αρτέμης. «Μόλις τελειώσουμε το μάθημα, μπορείς να σκεφτείς ό,τι θέλεις. Κι αν είσαι καλό παιδάκι, μπορεί να σε πάω να δεις τα άλογα».

Η ιππασία ήταν η μοναδική άσκηση με την οποία ασχολούνταν ο Αρτέμης. Κι αυτό γιατί την περισσότερη δουλειά την έκανε το άλογο.

Ο Μπέκετ έδειξε τον εαυτό του. «Μπέκετ», είπε με καμάρι, έχοντας ξεχάσει ήδη τα σκουλήκια.

Ο Μάιλς αναστέναξε. «Μπουμπού-νας».

Ο Αρτέμης είχε αρχίσει να μετανιώνει που κανόνισε αυτό το μάθημα, αλλά αφού είχε ξεκινήσει ήταν αποφασισμένος να προχωρήσει.

«Μάιλς, μη λες τον αδελφό σου μπουμπούνα».

«Δεν πειλάζει, Αρτέμην. Του αλέσει. Είσαι μπουμπούνας, έτσι, Μπέκετ;»

«Μπέκετ μπουμπού-νας», συμφώνησε χαμογελαστά ο μικρός.

Ο Αρτέμης έτριψε τα χέρια του. «Εντάξει, αδέρφια. Αρχίζουμε. Φανταστείτε ότι καθόσαστε σ' ένα καφενείο της Μονμάρτης».

«Στο Παρίσι», είπε ο Μάιλς σιάχνοντας αυτάρεσκα τη γραβάτα που είχε δανειστεί από τον πατέρα του.

«Ναι, στο Παρίσι. Και, όσο κι αν προσπαθείτε, δεν μπορείτε να τραβήξετε την προσοχή του σερβιτόρου. Τι κάνετε;»

Τα νήπια τον κοίταξαν με άδειο βλέμμα κι ο Αρτέμης αναρωτήθηκε μήπως είχε ανεβάσει υπερβολικά το επίπεδο του μαθήματος. Ανακουφίστηκε, αν και ξαφνιάστηκε λιγάκι, όταν είδε μια σπίθα κατανόησης στα μάτια του Μπέκετ.

«Ε... λέω στον Μπάτλερ να του κάνει μπουμ-μπουμ-μπουμ στο κεφάλι».

Ο Μάιλς εντυπωσιάστηκε. «Συμφωνώ με τον μπουμ-μπού-να».

«Όχι!» είπε ο Αρτέμης. «Σηκώνεις απλώς το δάχτυλο και λες καθαρά: *Ισί, γκαρσόν*».

«Εσύ τι;»

«Τι; Όχι, Μπέκετ, όχι εσύ – *ισί!*» Ο Αρτέμης αναστέναξε. Απελπισία. Σκέτη *απελπισία*. Και δεν είχε χρησιμοποιήσει ακόμη τις κάρτες με τις λέξεις ή την καινούργια τροποποιημένη λέιζερ ράβδο επισήμανσης, που μπορούσε να φωτίσει μια λέξη ή να τρυπήσει κάμποσες καλύβδινες πλάκες, ανάλογα τι απαιτούσε η περίπτωση.

«Ελάτε να το πούμε μαζί. Σηκώστε το δάχτυλο και πείτε: *Ισί, γκαρσόν*. Όλοι μαζί τώρα...»

Τα πιτσιρίκια έκαναν ό,τι τους είπε, ανυπομονώντας να ευχαριστήσουν τον θεότρελο αδελφό τους.

«*Ισί, γκαρσόν*», είπαν εν χορώ σηκώνοντας τα στρουμπουλά τους δαχτυλάκια. Κι ύστερα ο Μάιλς ψιθύρισε με την άκρη του στόματός του στον δίδυμο αδελφό του: «Αρτέμης μπουμπού-νας».

Ο Αρτέμης σήκωσε τα χέρια του. «Παραδίνομαι. Νικήσατε. Όχι άλλο μάθημα. Θέλετε να ζωγραφίσουμε;»

«Τέλεια», είπε ο Μάιλς. «Θα ζωγραφίσουμε το βάζο μου με το χόμα».

Ο Μπέκετ ρώτησε καχύποπτα: «Δε θα μάθω;»

«Όχι», είπε ο Αρτέμης ανακατεύοντας τρυφερά τα

μαλλιά του αδελφού του και μετανιώνοντάς το αμέσως. «Δε θα μάθεις τίποτα».

«Ωραία. Τώρα ο Μπέκετ είναι χαρούμενος. Να, δες». Ο μικρός έδειξε ξανά τον εαυτό του και συγκεκριμένα το πλατύ χαμόγελο στα χείλη του.

Τα τρία αδέρφια ήταν ξαπλωμένα στο πάτωμα, πασαλειμμένα με μπογιές ως τους αγκώνες, όταν μπήκε στο δωμάτιο ο πατέρας τους. Έδειχνε κουρασμένος από τα νοσηλευτικά του καθήκοντα, αλλά γερός και δυνατός κατά τα άλλα, με κινήσεις αθλητή παρά το βιο-υβριδικό τεχνητό πόδι του. Στο πόδι υπήρχε ένα επιμικτυμένο οστό, προσθετικά από τιτάνιο και εμφυτευμένοι αισθητήρες που επέτρεπαν στα εγκεφαλικά σήματα του πρεσβύτερου Αρτέμη να το κινεί. Μερικές φορές, στο τέλος της ημέρας, χρησιμοποιούσε μια θερμοφόρα με θερμαινόμενο σε φούρνο μικροκυμάτων τζελ για ν' ανακουφίσει τη δυσκαμψία, αλλά κατά τα άλλα κινούνταν σαν να ήταν δικό του το καινούργιο πόδι.

Ο Αρτέμης σηκώθηκε στα γόνατα, στάζοντας μπογιές. «Παράτησα τα μαθήματα γαλλικών και παίζω με τα δίδυμα». Χαμογέλασε σκουπίζοντας τα χέρια του. «Τελικά, είναι πολύ απελευθερωτικό. Ζωγραφίζουμε με τα δάχτυλα. Για να πω την αμαρτία μου, προσπάθησα να τους εξηγήσω κάποια πράγματα για τον κυβισμό, αλλά μου πέταξαν μπογιές για τον κόπο μου».

Ο Αρτέμης πρόσεξε ότι ο πατέρας του δεν ήταν απλώς κουρασμένος. Ήταν ανήσυχος.

Άφησε τα δίδυμα και στάθηκε μαζί με τον πρεσβύτερο Αρτέμη μπροστά στη βιβλιοθήκη που άρχιζε από το πάτωμα κι έφτανε ως το ταβάνι.

«Τι συμβαίνει; Χειροτέρεψε η γρίπη της μητέρας;»

Ο πατέρας του Αρτέμη στήριξε το χέρι του στην κινητή σκάλα, σηκώνοντας το βάρος του από το τεχνητό πόδι. Η έκφρασή του ήταν παράξενη – μια έκφραση που δε θυμόταν να είχε ξαναδεί ο Αρτέμης.

Συνειδητοποίησε ότι ο πατέρας του δεν ήταν απλώς ανήσυχος. Ο Αρτέμης Φάουλ ο πρεσβύτερος ήταν φοβισμένος.

«Πατέρα;»

Ο πρεσβύτερος Αρτέμης έσφιξε με τόση δύναμη το σκαλοπάτι της σκάλας, ώστε έτριξε το ξύλο. Άνοιξε το στόμα του να μιλήσει κι ύστερα άλλαξε γνώμη.

Τώρα άρχισε ν' ανησυχεί κι ο Αρτέμης. «Πατέρα, πρέπει να μου πεις».

«Φυσικά», απάντησε ο πατέρας του μ' ένα ξάφνιασμα, σαν να θυμήθηκε ξαφνικά πού βρισκόταν. «Πρέπει να σου πω...»

Και τότε κύλησε ένα δάκρυ από τα μάτια του και στάλαξε στο πουκάμισό του, σκουραίνοντας το μπλε ύφασμα.

«Θυμάμαι την ημέρα που γνώρισα τη μητέρα σου», είπε. «Βρισκόμουν στο Λονδίνο, σ' ένα πριβέ πάρτι στο

Άιβι. Σε μιαν αίθουσα γεμάτη καθάρματα, και το μεγαλύτερο κάθαρμα ήμουν εγώ. Μ' άλλαξε, Αρτεμάκη. Μου ράγισε την καρδιά κι ύστερα κόλλησε ξανά τα κομμάτια. Η Αντζελίν έσωσε τη ζωή μου. Και τώρα...»

Τον Αρτέμη τον είχαν ζώσει τα φίδια. Το αίμα σφυροκοπούσε τ' αφτιά του σαν τα κύματα του Ατλαντικού όταν σπάνε στην ακτή.

«Πεθαίνει η μητέρα, πατέρα; Αυτό προσπαθείς να μου πεις;»

Του φαινόταν παράλογη η ιδέα. Εξωφρενική.

Ο πατέρας του βλεφάρισε σαν να ξύπναγε από ένα όνειρο. «Όχι αν περνάει από το χέρι των αντρών της οικογένειας, ε, γιε μου; Ήρθε η στιγμή να επιβεβαιώσεις τη φήμη σου». Τα μάτια του πρεσβύτερου Αρτέμη γυάλιζαν από απελπισία. «Θα κάνουμε τα πάντα, παιδί μου. Θα κάνουμε τ' αδύνατα δυνατά».

Ένα κύμα πανικού κατέκλυσε τον Αρτέμη.

Θα κάνουμε τα πάντα;

Ηρέμησε, είπε στον εαυτό του. Έχεις τη δύναμη να λύσεις το πρόβλημα.

Ο Αρτέμης δεν ήξερε ακόμη όλα τα δεδομένα, ωστόσο ήταν σίγουρος πως ό,τι κι αν είχε η μητέρα του μπορούσε να το θεραπεύσει με μια δόση μαγείας των ξωτικών. Κι ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στη Γη που είχε στον οργανισμό του αυτή τη μαγεία.

«Πατέρα», είπε μαλακά, «έφυγε ο γιατρός;»

Προς στιγμήν ο πρεσβύτερος Αρτέμης μπερδεύτηκε

από την ερώτηση, κι ύστερα θυμήθηκε. «Αν έφυγε; Όχι. Είναι στο χολ. Σκέφτηκα ότι καλό θα ήταν να του μιλήσεις. Μήπως και μου διέφυγε καμιά ερώτηση...»

Ο Αρτέμης δεν ξαφνιάστηκε ιδιαίτερα όταν βρήκε στο χολ, αντί για τον οικογενειακό γιατρό τους, τον δόκτορα Χανς Σάλκε, κορυφαίο ειδικό της Ευρώπης στις σπάνιες ασθένειες. Ήταν φυσικό να καλέσει ο πατέρας του τον Σάλκε όταν άρχισε να χειροτερεύει η κατάσταση της Αντζελίν Φάουλ. Ο Σάλκε περίμενε κάτω από το φιλιγκράν οικόσημο των Φάουλ, με τη δερμάτινη ιατρική τσάντα του ακουμπισμένη δίπλα στα πόδια του σαν γιγάντιο σκαθάρι. Έδενε τη ζώνη ενός γκρίζου αδιάβροχου και μιλούσε στη βοηθό του με κοφτό τόνο.

Όλα πάνω στο γιατρό διαγράφονταν με κοφτερή ευκρίνεια, από το περίγραμμα των μαλλιών στο μέτωπό του που σχημάτιζε μια μικρή αιχμή στο κέντρο, ως τις κοφτές γραμμές της μύτης και των ζυγωματικών του. Δύο οβάλ φακοί γυαλιών μεγέθυναν τα γαλάζια μάτια του Σάλκε και το στόμα του ήταν μια λοξή χαρακιά με κλίση από τα δεξιά προς τ' αριστερά καθώς μιλούσε χωρίς να κουνά σχεδόν καθόλου τα χείλη του.

«Όλων των συμπτωμάτων», είπε με χαρακτηριστική γερμανική προφορά. «Από όλες τις βάσεις δεδομένων, κατάλαβες;»

Η βοηθός του, μια μικροκαμωμένη νεαρή γυναίκα

με ακριβό γκρίζο ταγέρ, έγνεφε καταφατικά καθώς πληκτρολογούσε τις οδηγίες στην οθόνη του «έξυπνου» κινητού της.

«Και των πανεπιστημίων;» ρώτησε.

«Όλες», επανέλαβε ο Σάλκε τονίζοντας τη λέξη με μια emphatic κίνηση. «Δεν είπα όλες; Δεν καταλαβαίνεις την προφορά μου; Επειδή είμαι από τη Γερμανία;»

«Συγγνώμη, γιατρέ», έκανε ζεματισμένη η βοηθός. «Φυσικά όλες».

Ο Αρτέμης πλησίασε τον δόκτορα Σάλκε απλώνοντας το χέρι του. Ο γιατρός δεν ανταπέδωσε τη χειρονομία.

«Υπάρχει κίνδυνος μετάδοσης, νεαρέ μου», δήλωσε ο γιατρός χωρίς ίχνος απολογίας ή συμπόνιας. «Δεν έχει διαπιστωθεί ακόμη αν είναι κολλητική η ασθένεια της μητέρας σου».

Ο Αρτέμης μάζεψε σε γροθιά τα δάχτυλά του κι έβαλε το χέρι του πίσω από την πλάτη του. Ο γιατρός είχε, φυσικά, δίκιο. «Δεν έχουμε γνωριστεί, γιατρέ. Έχετε την καλοσύνη να μου περιγράψετε τα συμπτώματα της μητέρας μου;»

Ο γιατρός ξεφύσισε εκνευρισμένος. «Πολύ καλά, νεαρέ μου, αλλά δεν έχω συνηθίσει να συνδιαλέγομαι με παιδιά, γι' αυτό μην περιμένεις να χρυσώσω το χάπι».

Ξάφνου ο Αρτέμης ένιωσε να στεγνώνει ο λαιμός του και ξεροκατάπιε.

Να χρυσώσω το χάπι.

«Η πάθηση της μητέρας σου μπορεί να είναι μοναδική», άρχισε ο Σάλκε, ξαποστελώνοντας τη βοηθό του μ' ένα κούνημα των δαχτύλων του. «Απ' ό,τι βλέπω, τα όργανά της βρίσκονται υπό κατάρρευση».

«Ποια όργανα;»

«Όλα», είπε ο Σάλκε. «Πρέπει να φέρω κάποια μηχανήματα εδώ από το εργαστήριό μου στο Κολέγιο Τρίνιτι. Όπως είναι προφανές, η μητέρα σου δεν πρέπει να μετακινηθεί. Η βοηθός μου, η Ίμογκεν, η δεσποινίς Μπουκ, θα την παρακολουθεί ώσπου να επιστρέψω. Η δεσποινίς Μπουκ δεν είναι μόνο υπεύθυνη για τις δημόσιες σχέσεις μου, αλλά και εξαιρετική νοσοκόμα. Χρήσιμος συνδυασμός, δε συμφωνείς;»

Ο Αρτέμης είδε με την άκρη του ματιού του τη δεσποινίδα Μπουκ να στρίβει βιαστικά σε μια γωνία μωρμουρίζοντας στο «έξυπνο» κινητό της. Ευχήθηκε η δημοσιοσχεσίστης-νοσοκόμα να επιδείκνυε μεγαλύτερη σιγουριά όταν θα φρόντιζε τη μητέρα του.

«Μάλλον. Όλα τα όργανα της μητέρας μου; Όλα;»

Του Σάλκε δεν του άρεσε να επαναλαμβάνεται. «Μου θυμίζει τον φυματώδη λύκο, αλλά σε πιο επιθετική μορφή, σε συνδυασμό με τα τρία στάδια της νόσου του Λάιμ. Κάποτε μελέτησα μια φυλή του Αμαζονίου με παρόμοια συμπτώματα, αλλά όχι τόσο βαριά. Με αυτόν το ρυθμό επιδείνωσης, η μητέρα σου θα πεθάνει σε λίγες μέρες. Ειλικρινά, αμφιβάλλω αν θα προλάβουμε να ολοκληρώσουμε τις εξετάσεις. Χρειάζομαστε μια θαυματουργή θε-

Κάτω στη σκάλα τον περίμενε ο γιγαντόσωμος σωματοφύλακός του, ο Μπάτλερ, φορώντας μια γιαπωνέζικη πανοπλία Κέντο που η ανεβασμένη προσωπίδα της αποκάλυπτε τα τραχιά χαρακτηριστικά του.

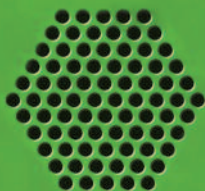
«Ήμουν στην αίθουσα τζούντο και ξιφομαχούσα με το ολογράφημα», εξήγησε. «Με φώναξε ο πατέρας σου και μου είπε ότι με χρειάζεσαι αμέσως. Τι συμβαίνει;»

«Η μητέρα», εξήγησε ο Αρτέμης καθώς τον προσπερνούσε. «Είναι πολύ άρρωστη. Πάω να δω τι μπορώ να κάνω».

Ο Μπάτλερ τον ακολούθησε βιαστικά, με το θώρακα της πανοπλίας του να κροταλίζει. «Πρόσεχε, Αρτέμη. Η μαγεία δεν είναι επιστήμη. Δεν μπορείς να την ελέγξεις. Αν κάνεις κανένα λάθος, υπάρχει κίνδυνος να χειροτερέψει η κατάσταση της κυρίας Φάουλ».

Ο Αρτέμης ανέβηκε την επιβλητική σκάλα κι άπλωσε το χέρι του στο μπρούντζινο πόμολο της κρεβατοκάμαρας, διστακτικά, σαν να ήταν ηλεκτροφόρο. «Φοβάμαι ότι δε γίνεται χειρότερα...»

**Ο ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ
ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΕΧΘΡΟ:
ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ!**

**Ο Αρτέμης και τα μπλεξίματα
πάνε μαζί. Τα τραβάει σαν μαγνήτης.
Έχει δει πολλά στη ζωή του:
από ανθρωποφάγα τρολ και
κενταύρους-σαΐνια της τεχνολογίας
μέχρι πάνοπλα και θανάσιμα ξωτικά.
Είχε αποφασίσει να εγκαταλείψει μια
κάθε εγκληματική δράση. Αλλά...**

**Η μητέρα του είναι σοβαρά άρρωστη.
Για να την κάνει καλά, ο Αρτέμης πρέπει
να ταξιδέψει πίσω στο χρόνο και να
αρπάξει το φάρμακο από τα χέρια
του νεαρότερου εγκληματία που υπήρξε
ποτέ: του Αρτέμη Φάουλ. Ακριβώς.
Με την αστυνόμο Χόλι Σορτ σύμμαχο
στο πλευρό του, ο Αρτέμης γυρίζει
στο παρελθόν για να αντιμετωπίσει
τον εαυτό του.**

Ίσως για τελευταία φορά...

ISBN 978-960-453-754-9

9 789604 537549

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 06634

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ